

ปลาหมึกทอง (เวอร์ชันน้ำท่วม)

ในช่วงมหาอุทกภัยปี2554 คำรัสและภรรยาเอก คือ นางขนิษฐา
พายเรือออกหาปลาเพื่อมาเป็นอาหารให้ กับครอบครัว

คำรัส: ไม่เห็นมีอะไรเลย มีแต่โคลนเท่านั้น ดูลิ แม้แต่ปลาตายชักตัวยังไม่มีให้เห็นเลย
ว่าแต่ว่า...เธอเห็นอะไรบ้างหรือเปล่า เตี่ยวะนะ ! ฉันเหมือนจะจับได้อะไรซักอย่างล่ะ
(จับได้รองเท้าขึ้นมาจากน้ำ) อีกรแล้ว นี่มันครั้งที่สี่แล้วที่ฉันได้รองเท้ามาเนี่ย เฮ้อ
ตั้งแต่จับได้รองเท้ามา ก็ไม่เห็นว่ามันจะเข้าคู่กันซักที

ขนิษฐา: โห รองเท้าสันสูงข้างนี้สวยจัง สงสัยจะลอยมาจากในเมืองโน่น พี่จ๋า ฉันขอเก็บรองเท้า
ข้างนี้ รวมไว้ในกองของเราด้วยนะพี่

คำรัส: เอาอีกรแล้ว เมื่อไหร่จะเลิกสะสมขยะพวกนี้ซักที ขยะที่เธอเก็บมามันจะจมเรือเราได้อยู่แล้ว

ขนิษฐา: ดูนั่นสิพี่ ฉันเห็นอะไรไหวไหวอยู่ในน้ำ

คำรัส: (เหวี่ยงแห) ดูลิ มันดินด้วย ต้องเป็นปลาตัวใหญ่แน่เลย (จับได้กางเกงในขึ้นมา)

ขนิษฐา: ใหญ่สมใจพี่มีขี้ละ นี่ยะ เอ๊ะนี่มันกางเกงในของเจ้าอ้ายมันนี่นา
มันหนะยังมาโทษอีกว่าเอื้อยขโมยของมันไป

คำรัส: เออ ลองเก็บไปด้วยแล้วกัน เพื่อมันยังอยากจะได้ใส่อยู่ โอ๊ย..ไม่ไหว วันนี้เราพอแค่นี้ก่อนดีกว่า
พายเรือมาตั้งนานไม่เห็นจะได้อะไรที่พอจะเป็นอาหารเย็นคืนนี้ได้เลย

ขนิษฐา: เราจะกลับตอนนี้ไม่ได้นะพี่ เอาจ้ ลองหาต่อไป เพื่อเราจะเจอกล่องโชคดีมีเงินล้าน
แบบที่เค้าลือกันว่า (ชื่อคน) เคยเจอไง

คำรัส: แต่เท่าที่เราเคยได้มา ก็มีแต่ถุงโชคดีที่มีแต่ “ขี้” นะ

ขนิษฐา: พี่ก็พูดให้มันดีๆ หน่อย อย่าใช้ว่าขี้สิ

คำรัส: จะให้พูดว่าอุจจาระหรือจ้ (พยายามควานหาต่อไป) โอ๊ยยยยย....มีแต่ขวดพลาสติก

ขวด: ปล่อยขึ้นไปเตี่ยวะนะ เจ้าพวกมนุษย์ชั้นต่ำ ปล่อยมือจากพลาสติกชั้นสูงอย่างข้า
บอกให้ปล่อยไป!

ดาร์ส: ขวดพุดได้ เฮียยย.....เมื่อคืนสงสัยเราจะตีมันไปแน่เลย

ขนิษฐา: พี่...พี่ไม่ได้เมาหรือก ชั้นก็ได้ยิน ขวดมันกำลังพูดขอร้องไห้ปล่อยมันไป

ดาร์ส: ใครจะอยากได้มัน ก็แค่ขวดพลาสติกใช้แล้ว

ขนิษฐา: เก็บไว้เถอะพี่ อย่างน้อยก็ถือว่าเราได้ช่วยเก็บขยะไง ไม่งั้นเราก็เอามันไปรีไซเคิลก็ได้เนี่ย

ขวด: ไม่นะ พวกเจ้าอย่าเอาเข้าไป ข้าจำเป็นต้องอยู่ในกระแสน้ำต่อไป เพราะน้ำท่วมครั้งนี้ จะทำให้เกิดคลื่นใหญ่ ข้าจะได้แข่งโต้คลื่นกับขยะอื่นๆ พวกเจ้ารู้หรือไม่ ว่าทั้งตระกูลของข้า เป็นนักโต้คลื่นอันดับหนึ่งเลยนะ พวกข้าไปมาหมดแล้วทุกที่ แม้แต่ทวีปแอนตาร์กติก้า แต่ตอนนี้พวกข้าเลิกแข่งโต้คลื่นแล้ว เพราะพวกข้ากำลังไปรวมตัวกันที่ “วงวนขยะแห่งแปซิฟิก”

ดาร์ส: หา...วงวนขยะแห่งแปซิฟิก มันคืออะไรนะ มันอยู่ที่ไหน

ขวด: ถามมาได้...มันก็ต้องอยู่ในมหาสมุทรแปซิฟิกสิ พวกพลาสติกอย่างพวกข้านะ จะถูกกระแสน้ำพัดพาไปรวมตัวกัน ตอนนี้พวกข้ามีจำนวนมาก ขนาดที่ว่าจำนวนของพวกข้า เมื่อรวมกัน มีขนาดใหญ่กว่าประเทศไทยทั้งประเทศอีกนะ

ดาร์ส: ฮาฮา!!! ขวดพลาสติกเดินทางได้ไกลขนาดนั้นเชียวหรือ แล้วยังรวมตัวกันได้มากมาย ขนาดนั้น

ขวด: แน่นอน พวกเรามีกันเป็นล้านล้านแถมเรามีสมาชิกใหม่เข้าสังกัดเพิ่มขึ้นทุกวัน เนี่ย..น้ำท่วมครั้งนี้ยิ่งทำให้เรารวมตัวกันได้เร็วยิ่งขึ้น สุดยอดไปเลย!! (มองไปที่กระแสน้ำ) เอ๊ะ คุณนั่นสิ เจ้าขวดนั้นกำลังแข่งจะเข้าไปแล้ว ข้าต้องไปแล้วละ เสียเวลาคุยกับพวกเจ้าเสียนาน ปล่อยมือจากตัวข้าเดี๋ยวนี้ ข้าจะต้องไปทวงแชมป์คืน

ขนิษฐา: ชั้นให้เธอไปไม่ได้หรือกเจ้าขวดพลาสติก เพราะเธออาจลอยไปอุดตันรูระบายน้ำ แล้วทำให้น้ำไม่หายท่วมซักที

ขวด: เจ้ากำลังจะบอกว่าน้ำท่วมครั้งนี้เป็นความผิดของข้าจ้ะเนี่ย นี่มันเป็นการโบายความผิด กันไปกันมามากกว่า เหมือนที่พวกนักอนุรักษ์มักจะทำออกมาโทษคนตัดไม้ หรือที่พวกชวานาก็ชอบโทษพวกนายหน้า ส่วนตัวนายหน้าเองก็มักจะโทษคนบริหารจัดการน้ำในเขื่อนว่า บริหารจัดการน้ำไม่ดี แล้วยังคนทั่วไปอย่างพวกเจ้า ก็ไม่วายมั่วแต่โทษฟ้าโทษฝน ไหนจะพวกนักวิทยาศาสตร์อีกที่โทษสภาพอากาศที่เปลี่ยนแปลงไป แล้วยังมาสั่งให้คนเลิกขับรถ

เพราะคิดว่ารถเป็นสาเหตุของโลกร้อน ดุสิ ไม่มีใครซักคนที่จะรับผิดชอบในสิ่งที่เกิดขึ้นเลย
เอาแต่โทษกัน ไปกันมา

ชนิษฐา: รวมทั้งเธอด้วย เจ้าขวดพลาสติก

ขวด: เจ้าหมายถึงข้างนี้รึ? ข้างต่างหากคือผู้บริสุทธิ์ ข้านะทั้งสะอาด มีประโยชน์มากมาย
แถมยังราคาถูก คนที่นำจะถูกกล่าวโทษคือพวกคนที่นำเข้ามาใช้ต่างหาก เช่น เจ้าไง

ชนิษฐา: เสียใจด้วย...ฉันไม่เคยใช้ขวดพลาสติกอย่างเธอ เพราะชั้นกับลูกสาวใช้กระติกเพื่อ
เติมน้ำดื่มแทนการซื้อน้ำในขวดพลาสติกใช้แล้วทิ้ง

ดาร์ส: อ้าว....อ้าว....อย่างนี้ก็ว่าเธอก็ว่าฉันอยู่นะสิ

ขวด: แหงล่ะ ก็เจ้ากับเมียรองของเจ้า ใช้ทั้งขวดพลาสติก ถูพลาสติก ทุกอย่างที่เป็นพลาสติก
แล้วเจ้าจะมาแปลกใจทำไมที่เห็นขยะพลาสติกมากมายในช่วงน้ำท่วมนี้

ดาร์ส: นี่ฉันกำลังถูกขวดพลาสติกสั่งสอนอยู่หรือนี่ ปากตินัก ฉันจะเอาแกไปรีไซเคิลเดี๋ยวนี้ (บิดขวด)
เป็นยังงัยล่ะ เจ้าขวดอวดฉลาด (กำลังจะโยนขวดทิ้ง มองไปในน้ำ เห็นอะไรบางอย่าง) อ้าว!
แล้วนี่อะไรอีกล่ะ (ดึงเสื้อขึ้นมาจากรน้ำ)

ชนิษฐา: นี่มันชุดตัวเก่งของชนิษฐานี่นา ดูตอนนี้สิ ชุดสวยมันได้กลายเป็นผ้าขี้ริ้วไปซะแล้ว

ดาร์ส: ยังไงก็ลองเก็บกลับไปด้วยเถอะ เพื่อชนิษฐาอาจจะยกให้เธอก็ได้ (มองไปรอบๆ)
ไม่น่าจะเหลืออะไรที่ใช้ประโยชน์ได้ เรากลับกันดีกว่า (เก็บอุปกรณ์ตกปลาขึ้นจากรน้ำ)

ชนิษฐา: ดุสิพี่ มีอะไรติดขึ้นมาอีกแล้ว (ดาร์สหยิบกล่องโฟมขึ้นมา)

โฟม: ขอบคุณที่ช่วยชีวิตชั้น ชั้นนะลอยไปลอยมาในน้ำเน่านี่มาหลายวัน ชั้นกลัวมากเลย
ชั้นกลัวว่าชั้นจะติดโรคจากพวกเศษอาหารเน่าๆพวกนั้น

ดาร์ส: โอ๊ย อะไรกันนักหนา ได้ขยะขึ้นมาอีกแล้ว (ทำท่าจะทิ้งลงไปที่เดิม)

โฟม: ม่ายยยยยยย ได้โปรดเก็บฉันไว้

ฉันนะชาวสะอาดเหมือนกระต่ายน้อยน่ารักและอยู่ได้เป็นร้อยปีเชียวนะ ดุสิ มันไม่ยุติธรรมเลย
ฉันถูกสร้างให้อยู่ได้ยาวนาน แต่พอฉันถูกใช้ไปแค่ครั้งเดียวฉันก็ถูกทิ้ง เธอรู้ไหมว่า
ตอนก่อนที่น้ำจะท่วมนะ ฉันเคยนั่งเล่นอยู่บนยอดกองขยะ คอยมองแสงอาทิตย์ยามเช้า
ฟังเสียงนกร้องขับขาน นอนอาบแดดให้ผิวเป็นสีแทน แต่พอน้ำท่วมเท่านั้นแหละ

ฉันก็ต้องมาอยู่ร่วมกับพวกขยะที่พูดไม่ได้ (มองไปรอบๆ) กับปลาเน่าพวกนี้ และที่แย่กว่านั้นก็คือ ต้องอยู่กับ “ลุงโชคดี” พวกนั้นอีก ม่ายยยย..... (ร้องไห้) ศักดิ์ศรีของฉันมันอยู่ที่ไหน เอาฉันกลับบ้านไปกับพวกเธอด้วยเถอะนะ

ขนิษฐา: ฉันไม่อยากได้ขยะแบบเธอกลับบ้านไปด้วยหรอก เวลาฉันไปซื้อของฉันก็พกถุงผ้าไปด้วย และถึงแม้ว่าฉันจะใช้ภาชนะอย่างพวกเธอ ฉันก็ทำให้พวกเธอกลายเป็นปุ๋ย ไม่ทิ้งพวกเธอไปเป็นขยะให้รกแบบนี้หรอก

โหม : (ร้องไห้) ศักดิ์ศรีของฉัน มันอยู่ที่ไหน

ขนิษฐา: เธอถามหาศักดิ์ศรีของเธอเนะหรือ แล้วศักดิ์ศรีของคนที่ต้องมาเก็บกวาดขยะอย่างเธอล่ะ เธอเคยคิดถึงบ้างมั๊ย

โหม: อ้อ คนพวกนั้นแหละเขาชอบงานของเขาจะตาย เขาชอบที่จะทำให้เมืองนี้สะอาด ตัวฉันต่างหากที่ทำให้พวกเขามีความสุข

ขนิษฐา: เธอกำลังเข้าใจผิดนะ เธอรู้มั๊ยว่าทุกวันนี้ มีขยะอย่างพวกเธอถึงวันละ 8,000 ตันเชียวนะ รถขยะก็ต้องเข้ามาเก็บพวกเธอทุกวัน แต่ตอนนี้พอน้ำท่วม รถขยะเข้ามาเก็บพวกเธอไม่ได้ ฉันไม่อยากจะคิดเลยว่าหลังจากน้ำลดแล้ว ขยะอย่างพวกเธอจะเพิ่มขึ้นมากขนาดไหน

โหม: มันก็จริงที่ขยะจะต้องมีมากกว่าเดิมหลังจากที่น้ำลด แต่ก็เพราะต่างคนต่างก็ทิ้งขยะกัน ตั้งแต่ตอนที่น้ำไม่ท่วม อีกร้อยคนทำงานเก็บขยะก็มึนน้อย แล้วใครจะไปทำงานพวกนี้ไหว

ดาร์ส : แล้วทำไมไม่จ้างคนเก็บขยะเพิ่มแทนล่ะ

โหม : ฉันได้ข่าวว่าเขาจะเอานักโทษไปเก็บขยะพวกนั้นนะ แต่ก็ไม่มีใครอยากไปทำงานอย่างนั้นหรอก ฉันว่าคงไม่มีใครอยากเสี่ยงเอาชีวิตไปซ่องเกี่ยวกับขยะ และน้ำเน่าหรือค ดูอย่างฉันสิ... (มองดูตัวเองและร้องไห้) ศักดิ์ศรีของฉัน ศักดิ์ศรีของฉัน มันอยู่ที่ไหน

ขนิษฐา : เลิกพูดถึงศักดิ์ศรีของเธอเถอะ! ฉันจะบอกอะไรให้เนะ ประเทศอื่นๆ เขาเลิกใช้เธอไปนานแล้ว จริงๆแล้วฉันว่าเธอน่าจะถูกเนรเทศออกจากประเทศไทยซักที

โหม : ฉันหรือ.. ฉันออกจะสะอาดและแสนดี แถมยังเก็บรักษาอาหารได้ดีอีกนะ ฉันทำหน้าที่ของฉันดีที่สุดมาตลอด ไม่ควรมีใครมาว่าฉันเสียๆ หายๆ แบบนี้ ฉันว่าพวกคนที่นำฉันมาใช้งานต่างหากที่น่าจะถูกต่อว่านะ

ดาร์ส: จะบ้าหรือเปล่า ทำไมพวกเราจะต้องถูกต่อว่ากับเรื่องแบบนี้ด้วย ไร้สาระ

โพน: (ร้องไห้) โอ้ ศักดิ์ศรีของฉัน ศักดิ์ศรีของฉัน มันอยู่ที่ไหน

ดาร์ส: เลิกพูดมากได้แล้ว (หักโพนแล้วโยนลงไปในกองขยะ) น้ำมันจะบ้าเกินไปแล้ว
ทั้งขวดพลาสติกขี้นั่น ทั้งกล่องโพนซี่ไวยวาย โลกของเรามันเป็นอะไรกันไปแล้วนี่
แล้วก็ไอ้หน้าที่ท่วมอยู่นี่อีก ไม่ไหวๆ วันนี้เราพายเรือกลับบ้านกันก่อนดีกว่า

ขนิษฐา: เตี้ยวก่อนสิพี่ เราต้องหาอะไรที่พอจะกินได้กลับไปให้เอื้อยนะ
ลูกเอื้อยไม่ได้กินอะไรมาจะสามวันแล้ว

ดาร์ส: เป็นไปไม่ได้ ก็เมื่อวานฉันก็เอาอาหารกลับไปที่บ้านแล้วนี่

ขนิษฐา: ก็ของที่พี่เอากลับไปให้เอื้อยเมื่อวานถูกขนิษฐากับอ้ายแย่งไปกินหมดแล้ว ส่วนวันก่อนนั้น
เอื้อยก็ยังแบ่งข้าวมาให้ฉันกินอีก

ดาร์ส: (คิดนิดหนึ่งก่อนพูด) งั้นก็ช่วยไม่ได้ ออยากแบ่งให้คนอื่นเอง

ขนิษฐา: (เหลือบมองเห็นอะไรซักอย่าง) ดูนั่นสิพี่ ฉันเห็นน้ำกระเพื่อมๆ อยู่ตรงนั้น
เราพายเรือเข้าไปดูกันเถอะ

ดาร์ส: จริงด้วย ดูท่าทางสิ่งที่อยู่ใต้น้ำตรงนั้นจะตัวใหญ่มาก (หันไปหาขนิษฐา) เอาสวิงมาสิ

ขนิษฐา: เตี้ยวฉันจัดการเองพี่ (เอาสวิงซ้อนลงไปใต้น้ำได้ปลาบุงทอง) น้ำมันปลาอะไรนะ สวยมากเลย

ดาร์ส: ปลาอะไรที่ตัวใหญ่เบ้อเรอ เราคงกินกันได้หลายมือเลยละ

ขนิษฐา: แต่ฉันว่าปลาตัวนี้จะต้องเป็นปลาศักดิ์สิทธิ์อะไรซักอย่างแน่เลย คิดดูสิพี่
ปลาตัวนี้ทั้งตัวใหญ่และสวยเกินธรรมดา แถมยังสามารถมีชีวิตรอดอยู่ในน้ำเน่าเหม็นอย่างนี้ได้

ดาร์ส: ปลาศักดิ์สิทธิ์ เธอบ้าหรือเปล่าขนิษฐา (เอื้อมมือพยายามไปคว้าสวิง) ส่งปลานั้นมาให้ฉัน

ขนิษฐา: ไม่นะพี่ เราจะเอาปลาตัวนี้ไปฆ่ากินไม่ได้นะ

ดาร์ส: ทำไมจะไม่ได้ อย่าลืมนะ ตั้งแต่พายเรือออกมาเรายังหาปลาที่พอกินได้ไม่ได้ซักตัว
ส่งปลานั้นมาเดี๋ยวนี้

ขนิษฐา: ชั้นรู้แหละพี่ว่าพี่ทั้งเหนียวและกึ่งหัว แต่เราจะฆ่าปลาตัวนี้ไม่ได้

ดาร์ส: หรือจะให้กินมันสดๆ เป็นปลาดิบเลยละ ส่งมา!

ปลา: (เสียงอ่อนวอน) ช่วยฉันด้วยนะ ช่วยชีวิตฉันด้วย

ดาร์ส: อะไรอีกล่ะเนี่ย คราวนี้ปลาพูดได้

ขนิษฐา: พี่จะตกใจทำไมในเมื่อวันนี้ทั้งวันพี่ก็พูดกับพวกขยะลอยน้ำมาตลอด

ดาร์ส: เธอก็เหมือนกันขนิษฐา เธอเอาแต่ถกเถียงกับขยะต่างๆ ที่เธอเก็บขึ้นมา และสุดท้ายเธอก็เก็บมันมากองไว้บนเรือ เพราะฉะนั้นถ้าคราวนี้ฉันจะเอาปลาตัวนี้ไปบ้าง มันก็เป็นเรื่องของฉัน ฉันเป็นสามีของเธอ ฉันขอออกคำสั่งให้เธอส่งปลาตัวนั้นมาเดี๋ยวนี้ เร็ว! ส่งมา

ขนิษฐา: ฉันจะไม่มีวันส่งปลาตัวนี้ให้พี่ มันเป็นปลาศักดิ์สิทธิ์ ฉันจะปล่อยมันกลับลงไปใต้น้ำ

ดาร์ส: (พยายามแย่งปลากันไปมา จนขนิษฐาพลาดตกลงไปในน้ำ) ขนิษฐา! ตกลงไปในน้ำ เธอว่างน้ำไม่เป็นด้วยนี่นา น้ำตรงนี้เขี้ยวและลึก ฉันเองก็ว่ายน้ำไม่แข็งอีก ทำยังไงดี ทำยังไงดี (มองลงไปใต้น้ำ) น้ำนี้ทั้งเน่าเหม็นและสกปรก ฉันมองไม่เห็นอะไรเลยนอกจากขยะ (ครุ่นคิด) งั้นก็คงช่วยอะไรไม่ได้ ขนิษฐา เธอทำตัวของเธอเอง (มองไปที่ปลาที่ยังอยู่ในสวิง) แกคือต้นเหตุให้เมียฉันจมน้ำตาย งั้นแกก็ควรตายตามขนิษฐาไปด้วย (ทุบหัวปลา)

ฉากสอง บนหลังคาบ้านของดาร์สที่น้ำท่วมไม่ถึง เอื้อย ขนิษฐา และอ้าย ต่างนั่งรอการกลับมาของดาร์สและขนิษฐา

เอื้อย: พ่อจ๋า พ่อเก่งจังเลย ปลาที่พ่อจับมาให้พวกเราตัวใหญ่มาก (มองไปมา) พ่อจ๋า แล้วแม่ล่ะจะ

ดาร์ส: แม่แก.....

เอื้อย: แม่จะตามมาอีกทีหรือจะ

ดาร์ส: เออ...มาเอาปลาตัวนี้ไปหน่อยซิ (ส่งให้เอื้อย) เอาไปล้างแล้วลองดูว่าจะทำเป็นอะไรกินดี (เอื้อยรับไปแต่ยังคงชะเง้อมองอยู่) เอื้อย แกเลิกมองหาแม่แกได้แล้ว แกเอาปลาไปทำเป็นอาหารแล้วจะได้มากินข้าวกันซักที

เอื้อย: (ยังคงมองหาอยู่) แต่ว่าแม่มันยังไม่มาเลย

ดาร์ส: (โมโห) แก่ไม่ต้องรอแม่แกแล้ว แม่แก่นะชุ่มชุ่มมเลยตจากเรือลงไปใต้น้ำเน่าเน่า
น้ำตรงนั้นนะทั้งเขียวและสกปรกมาก พ่อช่วยอะไรแม่แกไม่ได้จริงๆ ตอนนี้พ่อเหนื่อยและหิวมาก
แกอย่าทำให้เรื่องมันแย่ไปกว่านี้อีกเลย ไปเอาข้าวมาแล้วก็ทำปลานั้นเป็นกับข้าวซะ

เอื้อยเดินกลับเข้าไปทำอาหาร และเดินถือจานข้าวออกมา นั่งแต่ไม่ยอมกิน เอาแต่เหม่อมองออกไป

อ้าย: พ่อจ๋า ถ้าเอื้อยมันจะไม่กินส่วนของมันก็ช่างมัน เราเอาส่วนของเอื้อยมันมาแบ่งกันดีกว่า
ฉันกับแม่ก็หิว พ่อเองก็หิวมาก ไม่ต้อง ไปสนใจมันหรอกจะ นั่งเอื้อยคนนี้นั้นเป็นคนไม่ดี มันขี้ฉ้อฉล
ฉันว่าต้องเป็นมันแน่เลยที่เอากางเกงในของฉันไปทิ้งลงน้ำ

เอื้อย: (หันกลับมามองอ้าย) ฉันไม่เคยแตะต้องของๆ เธอนะอ้าย ฉันจะเอากางเกงในเธอไปทิ้ง
ลงน้ำทำไม

ขนิษฐา: (หันไปพูดกับดาร์ส) มันสองแม่ลูกทั้งนี้ขนิษฐาและนั่งเอื้อย มันคอยฉ้อฉลพวกฉันนะพี่
(หันไปพูดกับเอื้อย) ฉันรู้ว่าแม่แกก็แกล้งฉัน แม่ของแกแอบเอาชุดโพรตของฉันไปโยนทิ้งน้ำ
(แค้นหัวเราะ) กรรมตามสนองแกทั้งสองคนแล้วละ เพราะแม่แกก็จมน้ำตาย ส่วนแกก็ต้องอยู่คนเดียว

หลายวันต่อมาหลังจากที่น้ำลดลง และผู้คนต่างเริ่มทำความสะอาดบ้านชั้นสองกัน

ดาร์ส: น้ำลดลงไปมากแล้ว ดูลิตอนนี้ น้ำขุ่นเต็มไปด้วยโคลน มองออกไปก็ไม่เห็นปลาซักตัว
ฉันว่าน่าจะมีแต่กุ้งเต็มไปหมด แล้วยังอาจจะมีจระเข้!

ขนิษฐา: ไข่จะพี่ ฉันว่าตอนนี้อาจจะอันตรายที่จะออกจากบ้านมากกว่าตอนน้ำยังท่วมสูงอีกนะ
เอาอย่างนี้ เรามาทำความสะอาดบ้านกันดีกว่า ฉันจะสั่งให้นั่งเอื้อยไปทำความสะอาดชั้นสอง
(หันไปหาเอื้อย) เอื้อย นั่งคนขี้เกียจสันหลังยาว มาล้างพื้นตรงนี้แล้วก็โต๊ะตัวนี้ด้วย
แล้วแกก็เลือกดูด้วยว่าอะไรที่ยังใช้ได้อยู่ก็เอามาทำความสะอาดซะ อะไรที่มันพังไปแล้ว
แกก็เอาไปทิ้งให้หมด แต่อย่าให้ฉันรู้ว่าแกเอาของที่ยังดีๆ อยู่ไปทิ้ง ไม่งั้นแกเจอผีแน่
(เอื้อยก้มหน้าก้มตาทำความสะอาด ขณะที่ดาร์สและขนิษฐานั่งเล่นไพ่ และอ้ายเอากางเกงใน
มาลองใส่ ในคืนนั้น หลังจากที่ทุกคนนอนหลับ เอื้อยก็แอบพายเรือออกไปเพื่อตามหาแม่)

เอื้อย: แม่จ๋า แม่ขนิษฐา แม่อยู่ไหนจะ หนูจะต้องตามหาแม่ให้เจอ หนูจะไม่ยอมให้ร่างของแม่จม
อยู่ในน้ำเน่าเหม็นนี้อีกต่อไป แม่จ๋า ถ้าแม่ได้ยินหนู แม่ตอบหนูด้วยนะจ๊ะ แม่จ๋า แม่!

ปลาบู่: เอื้อยลูกรัก ลูกจงอย่ากลัว นี่คือแม่ของลูก

เอื้อย: ปลาพูดได้! เป็นไปได้ยังไง นี่เรากำลังอยู่ที่ไหนเนี่ย เป็นไปไม่ได้ที่ปลาจะพูดได้

ปลาบู่: ลูกอยากตกใจไป แม่คือปลาตัวนี้เอง แม่ปลัดตกน้ำในตอนที่แม่พยายามช่วยชีวิตของปลาบู่ทอง หลังจากนั้นแม่ก็ตายและได้มาเกิดในร่างของปลาบู่ มันเป็นกรรมที่เราได้ฆ่าปลาตัวนั้นกิน กรรมนี้เองที่ส่งผลให้แม่ต้องมาเกิดในร่างนี้

เอื้อย: แม่จ๋า เอื้อยสงสารแม่จัง แต่แม่รู้มัย ตั้งแต่แม่ตายไป ทั้งนายนิษฐาและอ้ายต่างก็กลั่นแกล้ง หนูพวกเค้าไม่ยอมให้หนูทำตามสิ่งที่แม่สอน พวกเค้าให้หนูพายเรือออกไปหาซื้อของที่ 7-11 พวกเค้าให้หนูซื้ออาหารที่บรรจุด้วยพลาสติกและโฟมกลับมา แล้วพอพวกเค้ากินเสร็จ พวกเค้าก็จะเอาโฟมและพลาสติกพวกนั้นโยนทิ้งลงน้ำทุกวันๆ พวกเพื่อนบ้านที่เห็นก็เริ่มทำตาม ตอนนี้นะจะขยะของเราก็ลอยไปหาเพื่อนบ้าน และขยะของเพื่อนบ้านก็ลอยมาหาเรา

ปลาบู่: เอื้อยลูกรัก ลูกจงอย่าท้อใจ จงเชื่อและทำสิ่งที่ลูกคิดว่าดีที่สุด (เอื้อยพยักหน้า) เอาอย่างนี้ เอื้อยลูกรัก ลูกจงเก็บเศษอาหารไว้เพื่อมาให้อาหารแม่ทุกวัน เราจะได้คุยกัน แม่เองก็จะได้รับฟังปัญหาของลูก และจะได้ปลอบลูกให้หายเศร้าใจ ดิมัยจะ

เอื้อย: ดิมัยแม่ หนูจะมาหาแม่ทุกวัน แม่จะอยู่ยังไง หนูยังกลัวว่าใครจะกลับแม่ไปกิน พ่ออาจจะมาจับแม่ไปกินก็ได้!

ปลาบู่: ไม่ต้องห่วงแม่หรือลูกรัก ขอแค่แม่ได้เห็นหน้าลูกทุกวัน อย่าลืมมาหาแม่อีกนะ (ปลาบู่มุดตัวลงไปในน้ำแล้วว่ายออกไป)

เอื้อย: ตายละ อ้ายอาจจะเห็นว่า เมื่อกี้เราคุยกับแม่ปลาบู่ เราต้องพายเรือออกไปอีกหน่อย แล้วแกล้งเป็นคุยอยู่กับน้ำตรงนั้นดีกว่า (พายเรือออกไปอีกหน่อย มองดูน้ำเน่า) จะว่าไปไม่ใช่แค่แม่ปลาบู่ของเราที่ต้องอยู่ในน้ำเน่า แต่สัตว์ตัวอื่น ทั้งเต่า งู หรือแม้แต่บก ก็ต้องตกอยู่ในอันตรายจากน้ำเน่าที่เกิดจากฝีมือมนุษย์

อ้าย: (มองไปที่เอื้อย) เอื้อย แยก้าไปแล้ววี่มัย แกพายเรือไปคุยกับน้ำเน่ามันทำไม แกคิดว่าถ้าแกพูดๆ ไปปลาจะลอยมาให้แกจับเป็นอาหารกินหรือยังไง เลิกอู้งานได้แล้ว แม่ให้ชั้นมาตามแกกลับไปทำความสะอาดบ้านให้เสร็จ (เอื้อยพายเรือกลับเข้าบ้าน และรีบไปทำงานบ้าน)

อ้าย: แม่ชนิษฐาจ๋า หนูจะเล่าให้ฟังว่า หนูไปเห็นอะไรมา เมื่อกี้หนูพายเรือไปเห็นนังเอื้อย มันทำเป็นคุยอยู่กับน้ำเน่าทางโน้น หนูนะ บางทีมันอาจจะรู้ก็ได้นะว่าที่ตรงไหนในน้ำที่มีปลา แต่มันทำเป็นแกล้งตบตาหนูเพื่อหลอกหนู

ชนิษฐา: ลูกเห็นมัยว่ามันทำเป็นคุยอยู่ตรงไหน

อ้าย: หนูเห็นมันพายไปพายมาตรงแถวที่หลังคาบ้านยายแดงข้างบ้านเรานะแม่

ชนิษฐ: ดีเลย พุ่งนี้เราจะลองพายไปตรงนั้นกัน เราจะได้รู้ว่าเอี้ยมันพายเรือไปทำอะไรตรงนั้น

วันรุ่งขึ้น ชนิษฐวางแผนให้เอี้ยออกไปทำธุระให้

ชนิษฐ: เอี้ยแกพายเรือไปดูซิว่าวัวที่เราเอาไปผูกไว้เพื่อหนีน้ำตรงเชิงเขาโนนยังอยู่ดีหรือเปล่า
ไปเดี๋ยวนี้เลยอย่าชักช้า (หันไปพูดกับตำรัส) พี่จ๋า พี่คงเหนื่อย พี่พักผ่อนก่อนนะจะ
ฉันกับอ้ายจะขอยืมเรือออกไปทำธุระแป๊บนึง
(ชนิษฐและอ้ายพายเรือออกไป) อ้าย ตรงไหนนะที่ลูกบอกว่าเห็นนั่งเอี้ยมันหยุดคุยนะ

อ้าย: ตรงนั้นนะแม่ (ชี้ไปข้างหน้า แล้วพายไปยังจุดนั้น)

ชนิษฐ: ลูกได้ยีนั่งเอี้ยมันพูดว่าอะไร

อ้าย: ลูกได้ยีนั่งไม่ชัดนัก น่าจะประมาณว่า ปลาจ๋า ปลาจ๋า อ้อ แล้วนั่งเอี้ยมันก็เอาเศษอาหาร
โยนลงไปใต้น้ำด้วยนะแม่ นี่หนูเตรียมเศษอาหารมาให้แม่ลองดูด้วยละ

ชนิษฐ: สงสัยนั่งเอี้ยมันจะบ้าไปแล้วจริงๆ มาโยนอาหารเรียกปลาอยู่แถวนี้ (หยุดคิด) แต่ใครจะรู้
ไอ้คำพูดแบบนี้อาจจะได้ผลก็ได้ อ้ายลองดูสิลูก

อ้าย: (โพรยเศษอาหารลงน้ำ) ปลาจ๋า ปลาจ๋า ปลาจ๋า ไม่เห็นมีอะไรเลย แม่จ๋า
(ทันใดนั้นปลาหมูทองก็ว่ายเข้ามา) แม่ๆ ดูนั่นสิ ปลาหมูทองตัวใหญ่มาก เราโชคดีจริงๆ เลย

ชนิษฐ: ส่งสวิงมาเร็ว แม่จับปลาตัวนี้ให้ได้ (จับปลาหมูทองขึ้นมา) โอ้โห
ปลาตัวนี้สวยแล้วก็ตัวใหญ่กว่าตัวที่พ่อแกเคยจับได้ซะอีก ไปๆ
เราจะเอาปลาตัวนี้ไปทำอาหารกินกัน (พายเรือกลับไป)

วันต่อมาเอี้ยพายเรือมาเพื่อให้อาหารกับแม่ปลาหมูทอง

เอี้ย: แม่จ๋า แม่จ๋า หนูเอาอาหารมาให้แม่แล้ว แม่มากินข้าวสิจ๊ะ
(มองไปมองมาแต่หากก็ไม่มีปลาว่ายมา) แม่จ๋า แม่ไปไหน แม่เป็นอะไรหรือเปล่า
หรือว่าออกซิเจนในน้ำไม่พอแล้วแม่ตายไปแล้ว หรือว่าใครจับแม่ไป

เปิด: (ว่ายน้ำเข้ามาหาเอี้ยอย่างช้าๆ) จะบอกอะไรให้ ฉันรู้ ฉันเห็นทุกอย่าง เมื่อวานแม่เลี้ยง
ของเธอมาจับปลาหมูทองตัวนั้นไปกินแล้ว นำหวาดเสียวเหลือเกิน ปลาหมูทองตัวนั้นนะดันไปตื่นมา
แต่ผู้หญิงใจร้ายคนนั้นก็ฆ่าปลาหมูทองและขอดเกล็ดทิ้งลงในน้ำนี่ นี่งัย เกล็ดของปลาตัวนั้น
ฉันเก็บไว้ให้เธอด้วย (คาบเกล็ดส่งให้เอี้ย)

เอื้อย: (มองดูเกล็ดปลาแล้วร้องไห้) แม่จ๋า แม่ขนิษฐาผู้นางสงสาร ทำไมแม่ถึงต้องตาย
ช้าแล้วช้าเล่าอย่างนี้ (หยิบเกล็ดปลาขึ้นมาดู) หนูจะเอาเกล็ดของแม่ไปฝังที่เชิงเขาด้านโน้น
นี่คงเป็นสิ่งสุดท้าย ที่หนูจะทำได้เพื่อปกป้องแม่ (พายเรือไปที่เชิงเขาแล้วกลบฝังเกล็ดปลาลงในดิน)
หนูจะสวดมนต์อธิษฐานให้เทวดาคุ้มครองให้แม่ปลอดภัย (พายเรือกลับบ้านไป)

*หลังจากนั้น ไม่นาน น้ำก็ลดลงเรื่อยๆ จนแห้งไป ชาวบ้านต่างทำความสะอาดบ้านของตัวเอง
และนำสิ่งของที่สูญหายออกมากองทิ้งรวมกันไว้ แม่จะมีรถเก็บขยะของทางเทศบาลมาเก็บไป
แต่ชาวบ้านก็ไม่ว่าขยะกองมหาศาลนั้นจะไปอยู่ที่ไหนต่อ ส่วนเอื้อยนั้น แม่จะวุ่นวายกับการ
จัดเก็บบ้านหลังน้ำท่วม แต่เธอก็จะหาเวลาไปที่เชิงเขาทุกวัน เพื่อรดน้ำพรวนดินให้กับต้นโพธิ์ทอง
ซึ่งเติบโตขึ้นมาจากเกล็ดปลาบูทองที่เธอเก็บมาฝังดินในตอนนั้น*

เอื้อย: แม่ขนิษฐาจ๋า ตอนนี้แม่เป็นต้นโพธิ์ทองที่งงามมาก แต่หนูกลัวเหลือเกินว่าความโดดเด่น
งงามของแม่จะนำอันตรายมาให้ อาจมีใครที่เห็นความสวยงามของแม่ และอยากจะขุด เอาตัวแม่ไป

โพธิ์ทอง: ไม่ต้องกลัวไปนะลูก แม่มีเทวดาที่ปกป้องรักษาไว้ จะไม่มีใครทำอันตรายแม่ได้
แม่จะคอยอยู่ปกป้องลูกและให้พรแก่ลูก คุณนั่นสิ พรที่แม่จะให้กำลังจะมาหาลูกแล้ว

เอื้อย: (หันไปมอง) นั่นคงไม่ใช่พรของลูกหรอกจ๊ะ คนพวกนั้นเป็นพวกที่มาจากกรมโยธาธิการ
เค้าจะมาวางแผนตัดถนนผ่านบริเวณเชิงเขา นี่ เค้าอาจจะต้องตัดแม่ก็ได้นะ

โยธา: ขอโทษนะครับคุณ คุณช่วยหลีกเลี่ยงทางหน่อยครับ ผมต้องวัดและสำรวจพื้นที่บริเวณนี้ครับ

เอื้อย: คุณจะมาตัดถนนตรงนี้ไม่ได้นะคะ ถ้าคุณแผ้วถางป่าและตัดต้นไม้แถวนี้ออกไป
ดินอาจจะถล่มลงมา และถ้าเกิดน้ำท่วมคราวหน้า มันจะแย่ไปกว่าคราวนี้อีก

โยธา: ผมไม่มีอำนาจในการตัดสินใจนะครับ ผมแค่มาทำตามหน้าที่

เอื้อย: แต่คุณก็สามารถรายงานกลับไปถึงกระตบที่จะเกิดขึ้นได้นี้คะ

โยธา: มันนอกเหนืองานของผมครับ ผมมีหน้าที่ต้องทำตามคำสั่ง ไม่อย่างนั้นผมอาจถูกไล่ออก
(มองไปข้างหลังเอื้อย) เอ๊ะ นั่นต้นอะไรครับ ผมไม่เคยเห็นต้นอะไรที่จะมีใบส่องแสงแวววาว
ได้อย่างนี้มาก่อน คุณเอาสีทองมาทาที่ใบไม้หรือครับ

เอื้อย: ฉัน ไม่มีทางทำอย่างนั้น ต้นไม้ต้นนี้เป็นต้นไม้แสนพิเศษมันสวยงามด้วยตัวมันเอง ดังนั้น
คุณไม่ควรจะมาตัดถนนผ่านในบริเวณที่แสนพิเศษอย่างนี้

โยธา: (มองเอื่อยอย่างเห็นใจ) ผมเข้าใจแล้ว ผมจะลองไปรายงานกับหัวหน้าว่าเราพบต้นไม้ชนิดพิเศษที่นี่ แต่ผมก็ไม่แน่ใจนะว่าผมจะช่วยให้คุณได้

หลังจากนั้น พวกชาวบ้านก็ได้ยินเสียงเล่าลือเกี่ยวกับต้นไม้โพธิ์ทองแสนสวยที่เชิงเขา แต่ถึงแม้จะมีใครที่จะพยายามจะมาขโมยตัดต้นไม้สีทองเหล่านั้นกลับไป แต่ก็ไม่มีใบไม้แม้แต่ใบเดียวที่หลุดร่วงออกมาจากลำต้น โพธิ์ทองนั้น มีข่าวลือว่ามีหลายคนที่ยพยายามมาโค่นต้นไม้โพธิ์ต้นนี้กลับไป เอื่อยจึงต้องมานอนเฝ้าใต้ต้นไม้โพธิ์นี้ทุกๆ คืน เรื่องต้นไม้โพธิ์ทองอภินิหารที่ไม่มีใครสามารถโค่นลงได้ ได้รัลลือ ไปจนถึงหูของทางราชการ จึงมีการส่งเจ้าหน้าที่ทางราชการเข้ามาสำรวจดูต้นไม้ต้นนี้

เจ้าหน้าที่: ต้นไม้ต้นนี้เป็นพันธุ์หายาก ควรค่าแก่การเก็บรักษาไว้ ผมแทบไม่เคยพบเห็นต้นไม้ที่มีลักษณะพิเศษแบบนี้มาก่อน ผมจะเก็บตัวอย่างบางส่วนไปศึกษาดูที่กรมฯ (พยายามตัดใบไม้แต่ไม่สำเร็จ) ทำไมใบมันไม่ยอมหลุดจากต้นนะ งั้นเราคงต้องลองตัดต้นไม้ต้นนี้ดู

เอื่อย: คุณจะทำอะไรต้นไม้ไม่ได้ เพราะฉันเป็นเจ้าของต้นไม้โพธิ์ทองนี้ ฉันปลูกมันมาเองกับมือ

ชนิษฐ: น้ำมันโกหก ต้นไม้นี้เป็นของครอบครัวเรา มันเป็นของพวกเราต่างหาก
นังเด็กคนนี้น้ำมันแค่เด็กเก็บมาเลี้ยง

เจ้าหน้าที่: จะเป็นใครก็แล้วแต่ผมไม่สนใจ ผมอยากจะบอกพวกคุณว่าต้นไม้ต้นนี้ขวางทางการตัดถนนที่ทางการได้วางแผนไว้จริงๆ แล้วมันควรจะต้องถูกตัด แต่เมื่อผมได้เห็นต้นไม้ต้นนี้ ผมคิดว่าต้นไม้ต้นนี้มีคุณค่าที่น่าเก็บรักษาเอาไว้มากกว่าถูกโค่นลง ต้นไม้ต้นนี้ไม่ควรจะต้องมาอยู่ในบริเวณทิวกันดารแบบนี้ ผมอยากจะนำต้นไม้ไปปลูกไว้ในที่ที่เหมาะสม ผมอยากนำมันไปปลูกในเมืองหลวง เอาอย่างนี้ดีกว่า ใครที่สามารถเคลื่อนย้ายต้นไม้ต้นนี้ได้ จะได้ไปเมืองหลวงกับผม และผมจะเสนอให้คนๆนั้น ได้รับสิทธิ์เป็นเจ้าของต้นไม้โพธิ์ทองต้นนี้อย่างเป็นทางการ

ชนิษฐ: ก็พวกเราไงล่ะที่เป็นเจ้าของต้นไม้ต้นนี้อย่างเป็นทางการ (ผลักตัวดาร์ส) ไปสิพี่ ไปลองดึงต้นไม้ต้นนั้น (ดาร์สพยายามดึง แต่ก็ทำไม่ได้) ไม่ได้เรื่องเลยไอ้แก่ ไม่มีเรี่ยวแรงชะเลย อ้าย ลูกไปลองดูซิ ลูกนะแข็งแรงยังกะวัวกะควาย (อ้ายไปลองดู แต่ก็ทำไม่ได้อีก) ไม่ได้ตั้งใจชักคนมา ฉันจะลองดูเอง ต้นไม้ต้นนี้ก็แค่ต้นไม้ธรรมดาๆ (ชนิษฐพยายามบ้าง แต่ก็ไม่สำเร็จ)

เจ้าหน้าที่: งั้นถ้าไม่มีใครดึงต้นไม้ต้นนี้ได้ ผมก็คงต้องขออนุญาตตัดมันนะครับ

เอื่อย: อย่างนะ ห้ามทำร้ายต้นไม้ต้นนี้เด็ดขาด (เอื่อยโอบแขนไปรอบต้นไม้และดึงขึ้นมาจากดิน)

เจ้าหน้าที่: ไอ้ ดีมากเลยครับ งั้นคุณคนนี้ก็ต่อเป็นผู้ที่ไปเมืองหลวงกับผม

โยธา: คุณไม่ต้องห่วงนะครับ ต้นไม้ต้นนี้จะได้รับการดูแลอย่างดี

เอื้อยได้เดินทางเข้าไปเมืองหลวงพร้อมกับต้นโพธิ์ทอง เธอได้พบกับวิศวกรโยธาคนเดิม ที่เธอเคยเจอ ซึ่งจริงๆ แล้วเขาแอบชอบเธอตั้งแต่แรกเห็น เขาจึงมาช่วยเธอปลูกต้นโพธิ์ทองไว้ใน สวนพฤกษชาติ หลังจากนั้นเอื้อยก็แต่งงานกับเขา ทั้งสองสร้างบ้านอยู่ไม่ไกลจากสวนพฤกษชาตินั้น เอื้อยมีความสุขมาก เธอเดินจากบ้านไปรดน้ำต้นโพธิ์ทองและเก็บขยะรอบๆ บริเวณนั้น สามีมองเธอพอใจที่เห็นเอื้อยมีความสุข แต่เขาก็แปลกใจทุกครั้งที่เห็นเอื้อยไม่ยอมใช้ถุงพลาสติก และยังคงพกกระติกน้ำไปไหนมาไหนแทนการซื้อน้ำขวดมาดื่ม

โยธา: (ตามมาเจอเอื้อยกำลังรดน้ำต้นโพธิ์ทอง) เอื้อย ผมว่านะจริงๆ แล้วคุณก็ไม่ได้ยากจนขนาดที่จะต้องคอยระมัดระวังการกระตักไปเติมน้ำดื่มตามที่ต่างๆ นะ แล้วการที่คุณชอบเอาน้ำนั้นเอานี้ มาใช้ซ้ำแล้วซ้ำอีก ผมว่ามันดูเป็นการประหยัดมากเกินไปหรือเปล่า

เอื้อย: มันไม่เกี่ยวว่าเรารวยแล้วหรือยังจนอยู่ค่ะ แต่สิ่งที่เราใช้อย่างทิ้งขว้างทุกวัน จะต้องกลับมาหาเราซักวัน มันอาจจะกลับมากลับน้ำท่วมใหญ่ในครั้งต่อไปก็ได้ค่ะ คุณรู้ไหมว่าแม่ของฉัน ท่านรักธรรมชาติ รักต้นไม้ รักแม่น้ำแควไหน เพราะฉะนั้น เพื่อเป็นการระลึกถึงท่าน ฉันจะดูแลรักษาสิ่งที่อยู่รอบตัวของฉันให้สะอาดสวยงาม ถ้าคุณคิดว่าการกระทำของฉันเป็นเรื่องน่าอับอาย คุณเองก็อาจต้องลองคิดดูแล้วว่า คุณกำลังให้คุณค่ากับความคิดแบบไหนอยู่จริงๆ แล้ว เราทุกคนเป็นผู้สร้างขยะขึ้นมา ดังนั้นเมื่อเรารู้จักที่จะสร้างมันขึ้นมา เราก็ควรรู้จักที่จะจัดการกับมันอย่างเหมาะสมด้วย

(ทันใดนั้นต้นโพธิ์ทองก็เรืองรองและสั่นไหวทำให้เกิดละอองสีทองกระจายไปทั่วบริเวณนั้น)

--จบบริบูรณ์--